

Leerrede over Mattheüs 14: 22 t/m 34, uitgesproken op Woensdagavond 26/01/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 72: 7 en 8

Lezen - Mattheüs 14

Voorrede.

Het kan soms zijn, wanneer wij over Gods genade en over Christus' liefde en zondaarsmin horen spreken, dat ons hart zodanig wordt ingepakt, dat er aan het werken gaat: ja, er is niets uitnemender, niets hoger dan dat. Zelfs van die aard, dat als wij het konden, dan zouden wij het ook nog wel willen grijpen. Nochtans, een weg van - ik begeer dat wel, ja, het is zeer begeerlijk, ik zou het wel willen grijpen - is toch niet de weg om zalig te worden.

Maar de weg om zalig te worden, en in rechte kennis van Christus en de genade te geraken is, dat wij gaan kennen wat onze rechte staat en verhouding is tegenover God, onze Schepper. Dat wij mensen zijn: zó diep, zó diep gezonken, dat wij niets hebben dan zonde. Ja, één der heiligen drukt het zelfs zo uit, dat wij niets ordelijks kunnen voortbrengen vanwege onze duisternis. En dat is nog wel één der heiligen der hoge plaatsen die dat uitdrukt, dus een waar begenadigde, die zichzelf also kent, dat hij daarvan zegt: hoger kan ik niet geraken. Nu zijn wij daar op tégen, om een arme, een nooddruftige te zijn, maar om genade te verkrijgen moeten wij een arme een nooddruftige zijn, in ware behoefte en ellende. Wij lezen van Ruth, dat zij verkoos om met Naómi te leven en te sterven, dat leefde in haar hart. Toen het er op aankwam, omdat Naómi op reis ging, terug naar haar land, over de grens, kwam voor de dag wat Ruth gekozen had; zij ging mee! Al zei Naómi: "Keert weder, mijn dochters! Waarom zoudt gij met mij gaan? heb ik nog zonen in mijn lichaam, dat zij u tot mannen zouden zijn?"

Ja, al ging Orpa terug, dan is het bij Ruth: "Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten." Dan komt voor de dag dat er wat in haar hart ligt, zij had echt gekozen: "waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God. Waar gij zult sterven, zal ik sterven, en aldaar zal ik begraven worden; alzo doe mij de HEERE, en alzo doe Hij daartoe, zo niet de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en tussen u."

Nu treedt aan het licht, dat zij echt gekozen had. Zij had zo'n begeerte tot die God, Zijn dienst en volk, dat zij daartoe de reis aanvaardt en ook voor de dag is gekomen als een arme, een nooddruftige. Zó arm, dat, als zij niet op de akker ging om aren te verzamelen, dan had zij totaal niets om te eten. Dat heeft ze dan ook gedaan in de gersteoogst, en in de tarweoogst, totdat het land kaal was. Maar zodoende was ze openbaar geworden, zodat geheel Bethlehem wist: o, die vrouw, dat is een arme, een nooddruftige, het is een weduwe, een vreemdelinge; aan alle kanten zo maar ongelukkig, hé?

Ja, het was wel zo, maar ... nu geschiedt er niets bij toeval. Laat dat mens nu net - ja, hoe kan het zo - op de akker van Boaz terecht komen. En, wonderlijk - men praat wel eens van wonderlijke wegen van de Heere; nu, dat is dan toch echt zo bij Ruth - daar is ze ook nog met Boaz (hoe kan het zo wezen) in huwelijksverbintenis gekomen, zodat zij niet meer, Ruth, de Moabietische was, maar de vrouw van Boaz. Als dat dan de uitkomst is geweest bij Ruth - die zo mee gegaan was op de weg, de grens over, en geworden is een vreemdelinge, een arme, een nooddruftige - dat wij het ons dan ook getroosten.

Dat het zó met ons gaat, dat wij zo arm zijn, dat wij niets kunnen voortbrengen vanwege de duisternis, en dat wij ons die kant laten medepakken. Dan zal de Koning wel voor alles zorgdragen. Want alle armen en nooddruftigen zijn allemaal voor die geestelijke Salomo. En zo moet nu die Koning eeuwig leven.

De verheerlijking van Zijn Majesteit gebeurt door alle ellendigen, ongelukkigen en rampzaligen, die Hij dient, waardoor zij Hem dienen en eren. Ja zelfs, al is er op het land maar een handvol koren, zo zongen wij, gekoesterd door de zon, dan zal het op het gebergte geruis doen horen, gelijk de Libanon.

Zo is dan die geestelijke Salomo, Hoofd van Zijn christengemeente, het Voorwerp des geloofs, het middelpunt des Evangelies. Hij is zulk een Persoon, dat het niet alleen betaamt, past, maar het ook noodzakelijk en onmisbaar is, dat Hij voor ons gaat worden het Voorwerp, het Middelpunt, het Enig en het Al. Dat geschiedt dan in die vernedering als een arme, als een nooddruftige. Ik vraag dan ook een wijle uw aandacht voor een woord en een getuigenis der Schriftuur, waarin wij zien de heerschappij van Christus en Zijn macht. Zoeken wij dan vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst:

Het woord waartoe ik uw aandacht vraag, vindt u in het ons zo-even gelezen 14e hoofdstuk uit het heilig Evangelie naar de beschrijving van Mattheüs, nader vanaf het 22e tot en met het 34e vers. Het is een heel stuk en is ons zo-even gelezen, dus zal ik het nu niet herlezen. Het is de bekende geschiedenis van de discipelen in de storm op zee, toen Jezus achter bleef en, hoewel zij dat niet wisten, het scheepje met wat er in was, gedragen werd op Zijn gebed.

Leerrede:

Het is een zeer bekende en ook eenvoudige geschiedenis, die ons nochtans veel te zeggen heeft, waar veel leerzaams in ligt. Jezus had dagelijks omgang met Zijn discipelen, ze gingen met Hem in en uit. Is er nog dierbaarder dan in- en uitgang te hebben met Koning Jezus, en Zijn gezegende lessen te mogen ontvangen en genieten? Er is nog een boek van Durham dat tot titel heeft: "De hemel op aarde." Nu, dat mag wel enigermate gelden wanneer wij hier in- en uitgang hebben met de Koning, Zijn gezegende lessen mogen genieten, dat als hemelbanket mogen eten, en alzo proeven en smaken Zijn goedheid en genade.

Zo was er dan een dag gepasseerd, waarop zij Jezus' lessen hadden genoten. De avond kwam, en zij wilden dat Jezus de scharen van Zich liet gaan, omdat de plaats waar zij waren woest was, en zij niet hadden om te eten. Nu is Jezus' zeggen: "geeft gij hun te eten." En op wonderlijke wijze wordt die gehele schare ook gespijzigd. Maar wanneer dat geschied is, dan dwingt Jezus Zijn discipelen: Toe, hoor, jullie moeten overvaren naar de andere zijde. Want zo staat het hier in vers 22: "En terstond dwong Jezus Zijn discipelen in het schip te gaan, en voor Hem af te varen naar de andere zijde, terwijl Hij de scharen van Zich zou laten."

Ik denk, dat zij liever bij Jezus waren gebleven, of nòg liever zo lang gewacht hadden - als zij toch naar de overkant moesten - tot Jezus bij hen in het schip kwam. Maar nu is het de wil van de Koning, dat zij alvast vooruit moesten varen. Zij moesten dus afvaren, en wanneer Híj kwam, dat was een tweede zaak. Hij doet wat goed is in Zijn ogen. Nu blijkt, dat zij dat niet graag deden. Zij bleven maar het liefst dicht bij Jezus. Ja kijk, dan kan je geen kwaad overkomen, waar is het nu beter als bij Hem?

Hoewel zij dat graag gedaan hadden, toch beveelt Jezus hun, alleen weg te varen. Jezus wilde toch wel hun gemeenschap hebben, evenals Hij wil, dat wij Hem aanhangen en dicht bij Hem blijven. Zelfs in de nacht van Zijn zwaar lijden, nam Hij Zijn elf discipelen met Zich. Hij nam niet enkelen van hen mede, zoals Hij bijvoorbeeld drie van de Zijnen meenam op Thabors hoogte om Zijn heerlijkheid te aanschouwen, maar Hij nam ze alle elf met Zich om Zijn lijden te aanschouwen, en die drie die op Thabors hoogte bij Hem waren geweest, nam Hij het dichtst bij Zich.

Wij weten, dat Hij in Zijn zwaar lijden niet alleen gemeenschap bij hen zocht, maar ook nog onderstand, zeggende: "Kunt gij dan niet één uur met mij waken?" Zó zocht Hij in Zijn lijden bij hen nog gemeenschap en troost. Dus, willen wij dicht bij Jezus blijven, die Koning wil ook ons wel dicht bij Zich houden, maar ... Hij wil ook, dat wij hier leren, en onderwezen worden, dat wij de verborgenheden van het Koninkrijk leren kennen, en ook dat Hij het altijd goed met ons maakt. Dat steeds in de uitkomst voor de dag komt: "d'Allerhoogste maakt het goed, na het zure geeft Hij 't zoet."

De discipelen waren zo graag dicht bij Jezus, dat Hij ze dwingen moest: toe, vooruit, Mijn wil is dat jullie vooruit varen. Nu, als Jezus dat wil, vooruit dan maar. Dus zij zijn met elkaar in het scheepje gegaan. Als Jezus dat gebiedt, dan ligt het toch voor de hand, dat het wel goed moet gaan, niet waar? Als een mens zelf zijn eigen weg gaat, ja, dan is het anders. Maar als Jezus iets gebiedt, dan kan het toch niet anders of het moet wel goed gaan. Zo denken en oordelen wij toch?

Dus nu zouden wij zó wel de rekening kunnen opmaken, dat het bij de discipelen geweest is: rustig, met een mooi windje naar de overkant varen, en er ook nog een versje bij zingen. Dat doen wij toch graag? Want wij hebben het liever goed, dan dat wij tegenheden hebben. Nu, bij wie zijn niet dergelijke dingen? Ik denk dat wij het daar allemaal mee eens zijn. Dat is zowel bij de één, als bij de ander. Dat is helemaal niet vreemd, want oorspronkelijk is de mens ook niet geschapen voor druk, kruis, ellende en tegenheden. God heeft de mens oorspronkelijk geschapen, opdat hij goed en oprecht en naar Zijn evenbeeld zijnde, zou kunnen leven, en dat tot eer van God. Alle ellende die er is, is door de zonde. Die lieve Koning wil, dat wij daar wetenschap van zouden hebben, dus dat wij dat zouden beleven, gelijk er ook staat:

Veel rampen, zijn des vromen lot;
maar uit die alle redt hem God;
Hij is (hun) heil alleen.

Nu komen wij er achter, wat wij aan Hem hebben, dat Hij een lieve Koning is, de tweede Adam, dat Hij de ware Losser is, de Redder, de Heilaanbrenger, die Zijn ellendigen er dòòr brengt, en er ook uit. Zo zien wij dan in onze geest, die discipelen tegen de avond te scheep gaan. Ja, ze hadden liever bij Jezus gebleven, of Hem meegenomen, maar ja, dit was de wil van de Koning, dus daar moest hun wil voor opzij. Daar baten geen praatjes, geen gebedje: och Heere, mocht het eens enz. Zijn wil moet geschieden. Nu ligt op ons pad, dat wij ons leren verenigen met Zijn lieve wil, en:

Laat Hem besturen, waken;
't is wijsheid wat Hij doet.
Zó zal Hij alles maken,
dat g'u verwondren moet.
Als Hij, Die alle macht heeft
met wonderbaar beleid,
geheel het werk volbracht heeft,
waarom gij thans nog schreit.

Zij varen dus af, maar ja, nu begon het juist donker te worden, de zon ging onder, en nu doet er zich wat voor. Wie heeft daar nu toch op gerekend? Daar komt er een storm opzetten. Was het nu maar een storm van achteren, dan zouden ze zoveel te harder voor de wind gegaan zijn. Maar nu was het een storm, precies recht er tegen in.

Nu, daar moeten wij niet min over denken; een klein scheepje, midden op zee, hard stormen, geen zon te zien, en mogelijk ook geen maan of sterren. Als er dan bijvoorbeeld ook geen kompas is, ja, wat dan? Ja, en toch hadden zij een kompas; ze hadden de wind recht tegen, daar moesten zij tegenop tornen. Daarin zien wij in menig opzicht precies het kompas van een kind Gods: precies tegen de storm in. Het lijkt dikwijls of we alles tegen hebben. Ja, kijk, als Jezus nu eens in de buurt was! Maar als Hij er nu niet is, en dat alles precies tegen is! En als je nu nog maar wat kon bekijken! Maar midden in de nacht is er niets te zien!

Wij zien in deze zeereis helemaal, hoe het met een mens is die in strijd en ellende zit. Niets mee, alles tegen, niet kunnen bezien waar het heen gaat. Ja, ze hebben zich midden in de storm gepijnigd om het scheepje vooruit te krijgen, maar het was niet te zien of ze nu vooruit of achteruit gingen, of ze uit de koers waren of niet; ze moesten maar precies tegen de wind in.

Gij zult zeggen: maar dan was het toch het eenvoudigst geweest - toch maar een kleinigheid - het roer om, en vóór de wind terug! Ja, dat is gauw gezegd. Maar, als Jezus nu gezegd heeft: naar de andere zijde, dan gaat dat zó maar niet. Dat kan iemand wel doen die zelf met "de Heere" handelt. Dat is gemakkelijk genoeg, als men met teksten en verzen en de Heere vóór en ná handelt. Kijk, als het dan niet naar de zin gaat dan gooit men het roer andersom; dat is gemakkelijk.

Maar zo is het niet bij die mensen. Die zijn niet op reis gegaan naar eigen inzichten: Heere, wij willen wel naar de andere kant, wij gaan maar vast. Neen! Maar Jezus heeft hen gedwongen. Dus Hij had hun bevolen naar de andere zijde te gaan. Als Hij dat niet gedaan had, dan hadden ze zeker gezegd: nu het is mooi genoeg geweest, wij zullen maar een betere gelegenheid afwachten, vooruit, terug! Maar nu kunnen ze dat niet. Waar de Koning gezag heeft, daar is het zo, bij aanvang en bij voortgang en tot het einde; die kunnen niet terug, die moeten verder.

Je leest in het boek: "Eens christensreize naar de eeuwigheid", van Bunyan, dat die man in de hoogste ellende zat, want stad Verderf zou met vuur verbrand worden. Nu wordt hij onderwezen door Evangelist waar het heen moet. Diens zeggen was: "ziet gij daar die kleine poort?" "Neen, mijnheer" (Zo ver kon hij niet kijken, want dan moet je maar zover geestelijk verlicht zijn). "Maar, ziet gij dan niet dat schijnend licht?" Ja, dat had hij ook nog niet zo secuur, ja, dat kon hij zowat zien. "Me dunkt, ja." "Dan", was het zeggen, "daar maar op af." Als hij maar recht op dat schijnende licht toeliep, als hij er dan dichterbij kwam, dan zou hij de poort wel kunnen zien.

Laat er nu net iemand zijn, die ook ging, een goede buur, wiens naam Gezeggelijk was. Even was er nog wat verschil van mening geweest met Stijfhoofdige, maar die verdween ras, en zodoende bleef alleen Gezeggelijk als reisgenoot over. Een man van goede inborst, hoor! Ja, je hebt mensen met een goede wil en er zijn mensen met een kwade wil, nou! Zijn naam zelf deed het al horen. Samen op reis en aan de praat. Daar ging Christen aan het praten wat eigenlijk het doel was van de reis. Hij was nog maar nauwelijks op stap en meteen had hij het er al over, om dáár te zijn waar nimmer tranen vloeien. Daar is het mee begonnen.

Dat is een zuiver evangelisch boek, heel wat anders als de geest van deze tijd, van: mocht een ziel er eens wat van hebben, en o, een eeuwig wonder als de hemel eens overkwam. Daar lees je in de werken van Bunyan dat niet van. Het is zo ook niet. Dat is een godsdienst waar wij voor eeuwig mee verloren gaan. Iemand die met zijn zonden vastloopt, die ziet: ik zit in stad verderf. Die moet er uit, maar waar naar toe? Lot moest uit Sodom, en hem werd aangewezen: daar is de veiligheid, in Zoar. Zo krijgt een overtuigde zondaar ook een doel, zoals het in de catechismus staat: "Hoe zijt gij rechtvaardig voor God?" Dus het doel is: rechtvaardig te mogen verschijnen voor God. Christen is zó daarover aan het praten tegenover Gezeggelijk, wat het doel van de reis was, en wat daar moest zijn, dat, Gezeggelijk hem aanspoorde: Toe, laten wij dan wat harder lopen, des te eer zijn wij er. Ja, zei Christen, dat zou ik wel doen, maar kijk, ik kan het niet, want ik heb zo'n pak op m'n rug.

De ander kon makkelijk praten, en er een stapje op doen, maar hĳ liep afgeladen. Daar, op z'n onverwachts, al pratende weg (Christen lette niet best op de voetstappen, op de beloftenissen) rollen ze hals over kop in de poel Mistrouwen. Wat nu? Daar lagen ze beiden er in, de één net zo goed als de ander. Nu wordt Gezeggelijk kwaad, hij zegt: is dat nu die mooie reis? Het begin is al mooi, hoor! Je zou versmoren! Hij aan het ploeteren en worstelen totdat hij er aan dezelfde kant uitkwam waar hij er in gevallen was. Dat had Christen ook gemakkelijk kunnen doen, maar ... aan die zijde was stad Verderf, en hij moest naar de andere kant, naar de poort! Vóóruit, dat was hem aangewezen door Evangelist. Dat is voor hem geweest als het Woord van God. Daarom kon hij niet terug. Al waren er 10 poelen Mistrouwen geweest, er was niets aan te doen. Je moet maar niet terug kunnen!

Maar, hij heeft niet alleen behoeven te tobben, hoor. Want, ten laatste kwam er een man naar hem toe, wiens naam Hulp was, die gaf hem een hand, trok hem uit de poel en zette hem op de vaste grond. Kijk, dat hebben ze nu ook nog mee. Gezeggelijk, die naar de stad Verderf terug ging, werd daar uitgelachen, en Christen, die verder moest, werd uitgeholpen. Dàt hebben zij toch nog mee, al is alles hun tegen. Zij krijgen hulp, zodat voor de dag komt: "De HEER' toch slaat der mensen wegen ga." Dat is nog tot troost voor alle ongelukkigen.

Het moge dan nog zo stormen, dan maar het oog daarop geslagen, en dan maar kijken wat God doet. Bij Hem is macht genoeg, en Zijn getrouwheid is groot om Zijn Woord te bevestigen. Er mag gezegd worden: "maar, ik kan niets bekijken." Dat geloof ik best, want wij zijn alle licht verloren door de zonde. Of, men zegt: "Ik geloof dat het precies de verkeerde kant uitgaat." Het zou best kunnen, omdat wij niets kunnen bekijken. Maar hoe komt dat alles? Wij zijn verduisterd door de zonde! Nu vinden wij hier, dat, die mensen ook niets hebben kunnen bekijken, en daar delen zij met elkaar, allemaal in hetzelfde lot, met hun twaalven, en dat allemaal door het bevel van Jezus. Allemaal dus een even grote tegenvaller opdoende, zouden wij zeggen.

Nu krijgen wij nog een tweede zaak, en dat is: nu zijn niet alleen de grote golven, de wind en de stikdonkere nacht hun tegen, maar er gebeurt nog wat. Midden in de nacht - het was al de vierde nachtwake - daar ging het ook nog spoken. Nu, dat is helemaal wat. Kan je nog wat ergers uitdenken? Dat is wat anders, dan met de Heere op reis en het gestelde doel bereiken. Ja, zonder de Heere op pad en dan nog spoken op de koop toe! Is er nog wat ergers uit te denken?

Maar, in die eerste nachtwake was er nog wat voorgevallen; daar wisten de discipelen niets van af. Dat was, daar Hij met hen wilde leven en voor hen wilde sterven - terwijl zij daar aan het martelen waren met de tegenwind en de grote golven - dat, Hij op de berg gegaan was. Hij droeg heel het gestel, en ook dat scheepje met Zijn discipelen. Zo is Hij! Hij overnachtte in gebed, Hij liet ze niet alleen tobben. Maar zij hebben niets van Hem gezien.

Al is dat zo, dan leert de uitkomst soms, dat Hij veel meer acht op ons geeft en gegeven heeft, en veel meer nabij is geweest, dan wij konden vermoeden. Want als het er over gaat, is het dan nodig dat we altijd bij elkaar moeten zijn, om elkaar een liefdehart toe te dragen? Dat weten al degenen wel, inzonderheid degenen, die kinderen of geliefden in het verre Oosten hebben. Hoe is het? Men staat met hen op en gaat er mee naar bed. Dag en nacht steeds in de gedachten: hoe zullen ze het maken, hoe? Dus dat blijft gelijk, al is men er nog zoveel mijlen van verwijderd. Hoe ver ligt ons Indië niet van Nederland vandaan? Maar met onze geest zijn wij steeds daar. Dat doet de liefde.

En nu die lieve Koning: Hij bleef wel achter, maar Hij was zo nabij, dat Hij deelde met hen, net zoals wij lezen bij de profeet Jesaja: "in al hun benauwdheid was Hij benauwd." Al zagen zij niets van Hem, Hij droeg toch heel het gestel, en hen er bij.

Hij heeft hen in alles nageoogd, en Zijn liefdehart is open voor hen en voor al degenen, die op Hem zijn aangewezen, en wier hoop en verwachting op Hem staat. Dat is de Koning bekend. Klaagt Hij niet, wanneer Hij de lijdensbeker tot de laatste druppel leegdrank:

Met Mij verging hun hoop, o Israels God,
daar Ik Mijn smaad om Uwentwil moet dragen?...

Wat heeft die Koning dus met Zijn gemeente geleefd! Dus ook met die mensen, al waren zij daar alleen.

Dus, daar verschijnt, zoals het hun toeleek, een spooksel. Dan moeten wij opmerken, dat satan geprobeerd heeft zijn rol te laten aflopen bij die mensen, met te zeggen: nu, dat is het einde er van; midden op zee, storm tegen, alles fout, en nu nog een spooksel op de koop toe. Er mag gezegd worden: "maar een ziel mag toch niet in spoken geloven." Ja, allemaal goed en wel, maar dan moet je eerst maar eens in zulke omstandigheden komen te verkeren, dan zal de ervaring leren, dat je je rechtzinnigheid niet kunt ophouden. De beste stuurlui staan aan wal.

Iemand die niets te doen heeft, kan gemakkelijk oordelen wat hij zou doen als hij in een ander zijn plaats was. Maar als hij eens in de schoenen van die andere stond, hoe zou het dan zijn? Ik wil dit van mijzelf zeggen, dat ik daarin altijd een mens geweest ben: dan te ver over naar links, dan weer te ver over naar rechts. Ik heb nooit mijn rechtzinnigheid kunnen ophouden. Als er ruimte en genade was, dan was er in eeuwigheid nooit meer krimp, en als duisternis en ellende over mij was, dan was er nooit meer uitkomst. Nu, dat is ook geen rechtzinnigheid. Daar dat zo geweest is in de loop der jaren, kan ik het in anderen ook wel verdragen, als zij hun rechtzinnigheid niet kunnen ophouden. Dan hoor ik mijzelf.

En als wij onze rechtzinnigheid kunnen ophouden, dan mankeert het aan anderen. Dan hebben wij dit op die tegen, en dat op die. Maar wanneer men zelf in de verlegenheid en de narigheid geraakt, hoe is het dan? Nu kunnen wij zeggen: dat is ook niet goed van de discipelen, maar wij hebben misschien nooit in die omstandigheden verkeerd als waarin zij waren: alles tegen, niet meer weten wat er van te denken, alsof God dood is en er geen Jezus meer is.

Wij weten uit de geschiedenis, dat Luther een geloofsheld geweest is. Hij heeft gestaan voor alle kerkelijke en wereldlijke groten op de Rijksdag te Worms. Trok partij voor God en Zijn genade, en daar zij vorderden dat hij herroepen moest, was zijn antwoord: "Hier sta ik; ik kan niet anders. God helpe mij. Amen." Dat is geloofstaal. Maar op een gelegenheid, jaren later, is alles zo duister voor hem, alles was tegen, op dat ogenblik was er geen genade in aanwezig en in overwicht. Hij wist niet wat hij van alles moest denken. Ten laatste van ellende en moedeloosheid het huis uit en het bos in. Toen handelde zijn vrouw als volgt ("Twee zijn beter dan één, want zij hebben een goede beloning van hun arbeid, want indien zij vallen, de één richt zijn metgezel op): zij hadden een groot huis en hiervan deed zij al de blinden dicht. Na verloop van tijd, komt Luther huiswaarts gesloft, met nog zo'n afgezakt gezicht. Uit de verte ziet hij, dat al de blinden dicht zijn. Ja, daar is natuurlijk iets vreselijks gebeurd. Hij vliegt naar huis, laat achter elkaar de klopper vallen, en zodra de deur opengaat: "Wat is er gebeurd, vrouw!" "Ja, het is vreselijk, het kon niet erger." Maar wát dan toch, vrouw? Spreek op!" Zij zegt: "Ja, ik zal je het vertellen: God is dood, en nu heb ik de blinden maar dicht gedaan." Luther sprong op, en riep: "Dat kan niet, vrouw", en ... het was klaar: de boel aan de binnenkant brak. Zo was hij, toen er niets meer te bezien was, en de list die zijn vrouw gebruikte was de gelegenheid dat die banden braken. Zo was het met die grote geloofsman.

Hoe was het met Johannes de Doper, die gesproken had van Christus: "Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!" Zelfs de Geest had zien nederdalen gelijk een duif en op Hem komen, en de stem had gehoord uit de hemelen, zeggende: "Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!" Hoger predikstoel was er niet, een hoger Leraar was er nimmer. Zuiverder Evangelie is nimmer op aarde gehoord. Dat alles wist Johannes. Maar als hij in de gevangenis zit, komt het zelfs zo ver, dat hij niet meer wist wat hij van alles moest denken. Was dat nu het einde van zijn prediking, was hij nu de voorloper voor Jezus heen?

Welk een opkomst was er niet gezien. Het had wel geleken of het gehele Joodse volk zich tot God zou bekeren. Er was beroering geweest door heel het land. Doch, nu hoort hij niets anders van Jezus dan, dat er 12 waren die Hem volgden, maar hoe was het verder? Zelfs Zijn broeders geloofden niet in Hem, en van Maria lezen wij, dat zij Hem niet volgde. Hebben wij wel eens op al die zaken gelet? Johannes zendt een paar van zijn discipelen en laat vragen: "Zijt Gij Degene, Die komen zou, of verwachten wij een anderen?" Daar moet dus bij Johannes zulk een duisternis geweest zijn - hij moet zo op zichzelf aangewezen zijn geweest, zó ontbloot, omgekeerd als een schotel op zijn holligheid - dat hij het niet meer weet.

Dan is in alle eenvoud Jezus' Woord: "Gaat heen, en boodschapt Johannes weder, hetgeen gij ziet en hoort: de blinden worden ziende, en de kreupelen wandelen, de melaatsen worden gereinigd, en de doven horen, de doden worden opgewekt, en de armen wordt het Evangelie verkondigd." Dat is dus zuiver Bijbels; daar hebben de profeten van geprofeteerd. Hij voegt er aan toe: "En zalig is hij, die aan Mij niet zal geërgerd worden." In zo'n weg van vernedering is het gegaan. Er kan, o zo veel over gepraat worden, maar het moet maar eens praktisch gaan worden, dat: "de vijgenboom niet bloeien zal, en geen vrucht aan de wijnstok zal zijn, dat het werk des olijfbooms liegen zal, en de velden geen spijze voortbrengen; dat men de kudde uit de kooi afscheuren zal, en dat er geen rund in de stallingen wezen zal", helemaal ten einde.

Abraham wist van God, dat Sara hem een zoon zou baren. Sara geloofde het ook. Maar ... wat er gebeurde, gebeurde er, er kwam geen kind. Ja, ze konden nu niet zeggen, dat zij God zo tegen hadden, want Abraham werd tot een groot herdersvorst. Maar: geen zoon! Dat loopt zo hoog op, dat Sara ten laatste tegen Abraham zegt: "Zie toch, de HEERE heeft mij toegesloten, dat ik niet bare; ga toch in tot mijn dienstmaagd, misschien zal ik uit haar gebouwd worden." Gij zult misschien zeggen: "maar dat is toch erg, hoe kwam zij zo ver?" Ja, maar wij moeten eens in aanmerking nemen: Abraham en Sara waren ook mensen uit de mensen. En hun geval was zó, dat zij het ook niet meer konden bekijken, het één noch het ander. Nu heeft de uitkomst wel geleerd, dat God de Getrouwe bleef. Hij droeg voor alles zorg, maar dat konden zij niet bekijken. Zijn weg is in het heiligdom. Als ik nu ingeleid wordt in de heilige gebouwen, dan betekent het niets voor mij om de verborgenheden des Koninkrijks te verstaan (gij toch zeker ook?), maar als dat niet zo is, dan zit ik zoals ik zit. Dan zitten we - met de ervaring die achter ons ligt - net zo goed. Wij moeten gediend worden. Jezus had wel tot de discipelen gesproken, dat Hij hen tot vissers der mensen zou maken, en dat Hij hen verkozen had, maar daar kunnen ze hier niet mee werken.

Ze schreeuwen van angst: "het is een spooksel." Daar dan de nood op het hoogst is, de aanvechting op het hevigst, de nacht dus op z'n donkerst, en zij in de grootste uitputting zijn (het is reeds de 4e nachtwake, al tegen de morgen), dan is Jezus' Woord: "Zijt goedsmoeds, Ik ben het, vreest niet." Waar blijven de gedachten aan een spooksel? Wèg er mee! Waar blijven de gedachten aan vergaan, het schip zinken, en zij zo verdrinken? Wèg er mee! Waarom? Ja, waar Jezus is, daar is geen plaats voor gedachten aan spoken, verdrinken, omkomen. Waar Hij verschijnt, voert Hij heerschappij, en degenen die het betreft trekken er de vruchten van. Petrus, één van de twaalfen, die altijd de vurigste is geweest, is hier ook zó bij de hand.

Het is ook zó'n omkeer: eerst helemaal in de put, in de nacht, in het duister, en nu zo'n uitnemende ruimte. Er is nu niets meer in de weg. Als Jezus er is, wat geeft het dan, al is er dan nog wind en golven, ja ik weet niet wat? Petrus maakt er tegelijk gebruik van. Alle narigheid valt van hem af, en zegt: "Heere! indien Gij het zijt, zo gebiedt mij tot U te komen op het water." "En Hij zei: Kom." Ja, wat kan zulk een mens deren? Zo pas zaten ze in de grootste ellende en narigheid: elke golf zal de laatste wel wezen. Maar zodra Jezus er is, dan betekenen de golven niets meer. Als Jezus er maar is, wat geeft het dan?

Petrus stapt eenvoudig overboord, en waar hij eerst zo benauwd voor was, dat die golven over hem zouden heersen, daar heerst hij nu over. Ja, hij loopt er over als over een weg! Maar nu nog wat: er is nu geen nood, geen dood, geen lijden, en alles is goed, als Jezus er maar is en Petrus op Jezus ziet! Want het kan zijn, dat Jezus o zo dicht bij is, en dat men toch langs Hem heen kijkt. Dat is fout. Wij moeten op Hem zien.

Jezus is wel erg dicht bij Petrus, maar ... als Petrus naar die grote golven, en die sterke wind kijkt, dan is het fout. Zodra hij dat doet - waar van de mens en menselijkheid boven komt - daar verliest de genade haar kracht. Maar waar alles van de mens weg is, en we zien op Jezus, daar is voor benauwen, angst, voor dit en dat, geen plaats, dan is alle ellende weg. Daarvan zegt David: met U loop ik door een bende, en met mijn God spring ik over een muur." Maar ook zegt hij: "toen Gij Uw aangezicht verborg, werd ik verschrikt." Dus David heeft ook geweten: met God kan ik alles, maar zonder God kan ik niets.

Nu kan Petrus op de golven lopen zolang hij op Jezus ziet. De éne stap gaat nog goed, maar als hij even niet op Jezus kijkt is de volgende stap al mis. Dàt luistert even nauw! Bij de éne golf is Petrus nog als heer, en bij de volgende, als hij niet op Jezus kijkt, dan zijn de golven heer en meester. Hij gaat aan het zinken. Maar in alle geval ligt er wat bij hem. Wat? Wel, hij heeft geloof in Jezus Christus, en dat is zo'n ongemeen grote schat! Dat is eigenlijk het grootste. Want met grote toestanden, zoals lopen op golven, komt men niet in de hemel, maar wel met het geloof. Met grote toestanden is men niet gerechtvaardigd voor God, maar wel door het geloof in Jezus Christus. Dat is het waar het over loopt. Grote toestanden overwinnen de wereld ook niet, maar dit namelijk: ons geloof!

Als wij dat lezen, vinden wij dat soms iets geweldigs: Petrus lopend op de golven, net als Jezus, o wat een wonder. Maar laten wij zien op het geloof. Want dat is een voorval geweest van enkele minuten of nog korter, maar het geloof is een zaak waar wij hier ons leven lang mee moeten doen. Daarmede kan men door de tijd, en er nog eens uit ook. Het geloof in Jezus Christus is als een vruchtdragende boom, waar allerlei edele vruchten aan groeien en uit openbaar worden. Hier is het bewijs er van, want Petrus zegt: "Heere, behoud mij!" Waaruit zegt hij dat? Uit ongeloof? Neen, maar omdat hij gelooft dat Jezus zulk een machtige is, dat, daar hij niet op Hem ziet, maar meer op de golven en de wind, nu wegzinkt, Jezus evenwel toch de Machtige is om hem te behouden.

Me dunkt, dat is hier even een les voor Petrus geweest, zulk een oefenles, dat Jezus alles, àlles is, moet zijn, moet blijven, en dat wij ons geheel en al aan Hem moeten houden. Als wij dat doen, dat het dān alleen goed is en daarbuiten niet. "Behoud mij." Wij lezen: "En Jezus, terstond de hand uitstekende.." Terstond, als het maar nodig is, hé. Hier staat: "terstond." Jezus gaat niet tegen die man zeggen: "ja, nu heb Ik u geboden tot Mij op het water te komen, waarom kijk je dan ook niet op Mij?" Neen, zo doet Jezus niet. Die man was al aan het zinken. Zijn geval was zo, omdat hij niet op Jezus zag, daarom zonk hij. Maar nu is Jezus niet zo, om ons, als mensen vol zwakheden en gebreken, nog eens een flinke duw te geven, en de les te lezen. Dat kunnen flinke mensen doen. Dan moet dit zùs en dāt zó!

Maar Jezus steekt terstond de hand uit. Het was nodig, want die man was aan het zinken. Hij is een Vriend, Hij is een Metgezel voor allen die Zijn Naam ootmoedig vrezen, al zijn het nog zulke zwakkelingen, vol gebreken. Zo is Jezus.

Als dat niet het geval was, wie zou er dan van ons in de hemel komen? Ik niet, ik kwam er vast niet. Maar omdat Jezus nu zo'n Jezus is, zoals Hij Zich in Zijn Woord heeft geopenbaard en door de kracht van Zijn Geest in ons hart komt te openbaren, geloof ik bij tijden echt, dat ik ook nog eens in de hemel zal komen. Omdat Jezus zó is, en in alle gebrek en zwakheid een volkomen beantwoording is.

Als Petrus in de nood op Hem ziet, is Hij terstond gereed: Hij grijpt hem aan, en Zijn zeggen is: "gij kleingelovige! waarom hebt gij gewankeld?" Alsof de Koning wilde zeggen: "had toch op Mij blijven zien." Wat zijn nu zee en golven tegenover Jezus? De zee is er door Jezus; de golven zijn er door Hem. Want door Hem zijn alle dingen geschapen en zijn zij. Anders waren ze er helemaal niet geweest. Daaruit: "gij kleingelovige, waarom hebt gij gewankeld?" Daarom: in de grootste nood, in de grootste ellende, in de grootste duisternis, in de grootste benauwdheid, en wat ook waar wij in zijn, mogen wij gerust op Hem zien.

Satan zegt soms: "dat mag niet!" Neen, van hem moet je als een zoutzak in elkaar zitten, het liefst met je hoofd tussen je knieën! Dan kan satan zijn rol laten aflopen. En hoogstens als er genade is, dan zouden wij ons oog op Hem mogen slaan. Neen! Wij mogen, wij móeten dat doen in alle ellende. Ja, het is Zijn wil, dat wij aan Hem blijven hangen, ja, gelijk een gordel kleeft aan de lenden des mans. Daar wij zulke zwakkelingen zijn, vol gebrek, mogen wij het wel doen, maar onwillekeurig zien wij, net zoals Petrus, op de zee, de storm en de golven, en dan vergaan wij. Maar ... nu is altijd de Koning bij de hand in het: "Ziet, hier ben Ik." Om, als de nood op het hoogst is, Zijn helpende hand te bieden.

Verder lezen wij hier: "En als zij in het schip geklommen waren" Jezus en Petrus, allebei. Jezus heeft ze toch moeten dwingen om voor Hem heen te varen? Goed, als zij Jezus zo graag bij zich hadden; Jezus wil wel bij hen komen. Dus: samen in het schip. Zij hadden zo graag Jezus scheep, nu dat is dan in orde gekomen. Maar het was de wil van Jezus, dat er zulk een nacht tussenbeide zou zijn. Zij Zijn door die nacht niet onkundiger geworden, maar hebben er verschillende lessen in opgedaan, en uiteindelijk geleerd, wat zij aan die Koning hadden. Zij hebben wel veel benauwdheid gesmaakt, maar ook de heerschappij en de macht van Christus leren kennen. Want: "als zij in het schip geklommen waren, stilde de wind. Die nu in het schip waren, kwamen en aanbaden Hem, zeggende: Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon!"

Aanbaden Hem. Nu dat is altijd echt werk, hé. Als wij kunnen bidden en ons hart eens kwijt kunnen, wat een ruimte geeft dat. Als wij kunnen danken wat een lucht geeft ons dat. Maar nu staat hier: aanbidden. Niet, toen zijn ze eens aan het klagen gegaan: o Heere Jezus, wat een nacht hebben we toch achter de rug, verschrikkelijk, en dan aan het optellen natuurlijk. Neen, maar ze hebben aangebeden. Nu behoort er dat ook nog bij: al de ellende van die nacht, de grote storm, de ruwe golven, het wegzinken van Petrus en dat Jezus hem aangreep, dat alles behoort er bij, opdat zij in aanbidding zouden neerzinken. Want zij hebben gezien de macht van Jezus: één woord van Hem stilde de stormwind en de golven. Hij voert heerschappij. Zo hebben zij Hem aangebeden en gezegd: "Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon!" Dus, zij zijn door die omstandigheden in hun geloof gebouwd, in hun geloof gesterkt.

"En over gevaren zijnde, kwamen zij in het land Gennésaret." Dus zij zijn er wel gekomen, maar: in die weg. Toe, als wij daarop zien, wat voor schade hebben zij er nu van gehad, dat het zo gegaan is? Niets. Zij hebben er grote lessen in opgedaan. Als wij dan veel strijd, duisternis, ellende moeten doorworstelen, wat voor schade zullen wij daar van hebben? Zie, de één voor de ander, uw weg en pad eens terug; wat voor schade hebt gij geleden wanneer gij u het gezag van het Woord en van Christus moest onderwerpen? Al was alles tegen, dan heeft de uitkomst nog geleerd, dat er de gewenste vrucht aan verbonden was.

En dat, om in het geloof gesterkt te zijn, en verder te reizen:

... onder 't heiligend kruis,
naar 't erfgoed daarboven, in 't Vaderlijk huis,
Mijn Jezus geleidt mij door de aardse woestijn,
"Gestorven voor mij" zal mijn zwanenlied zijn.

Dat, dat dan ook de onze zij. Heilige de almachtige Jehova dan ook dit gesprokene daartoe, om
Zijns verbonds wil. Amen

Dankzegging.

Slotzang:

Psalm 100: 4

Want goedertieren is de HEER..

Zegen: Ga voorts heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle
gemeenschap des Heiligen Geestes zij en blijve met u allen. Amen.